

Det subversive¹ Anarki

Fortid og nutid

»Revolution er rettet mod nye arrangementer; oprør leder os til ikke længere at lade os selv blive arrangeret, men til at arrangere os selv, og ikke sætte nogen lysende lid til 'institutioner'.«

– Max Stirner

»Følg ikke efter mig... Jeg leder dig ikke...
Gå ikke foran mig... Jeg vil ikke følge dig...
Udhug din egen vej... Vær den, du er...«

– CCF

»Jeg ved, at der vil være ende på kampen mellem det formidable statsapparat og mig selv. Jeg ved, at jeg vil blive besejret, jeg vil være den svagere, men jeg håber, at jeg kan gøre det dyrt for jer at vinde.«

– Octave Garnier

1 Som har eller er udtryk for et ønske om at omstyrte eller gennemgribende ændre et bestående (samfunds)system.

**Ukendt afsender,
Af den 21. april 2019.**

På denne dato for over hundrede år siden, den 21. april 1913, der blev illegalist² og individualistisk anarkist Raymond Callemin henrettet ved guillotine, beordret af den franske stat. På årsdagen for hans henrettelse skriver jeg dette til minde om alle de faldne og fængslede i den sociale krig mod samfundet.

Den illegalistiske strøm er en afstikker af individualistisk anarkisme. I nægtelsen af at blive udnyttet, tvunget til at arbejde for en eller anden rig tyran, der valgte illegalisterne at røve disse. Illegalisme er en anti-arbejdsetik for individuel autonomi, som realiseres i det levede liv, med det samme, gennem individuel expropriation, også kaldet individuel »reclamation«. Denne metode blev berømt i Frankrig i det 18nde århundredes sidste årtier, og i det 20nde århundredes første, og den affødte det, som

senere blev kendt som illegalisme.

Fortalerne for individuel reclamation var anarkister såsom Clement Duval og Marcus Jacob. Marcus Jacob stjal for at forsørge sig selv, ligesåvel som den anarkistiske bevægelse og andre »sager«. Dette er hovedfaktoren, som adskiller illegalisme fra individuel reclamation; illegalisterne stjal udelukkende til dem selv. Skønt der var nogle individualistiske illegalister, som støttede anarkistiske aviser gennem udbytte fra deres ekspropriationer, og som gav penge til kammerater i nød. Illegalisterne, mange af dem inspireret af Max Stirner og Friedrich Nietzsche, var af den overbevisning, at hvorfor skulle de vente på at den passive flok undertrykte og fattige gjorde oprør og eksproprierede de rige? De fattige synes at være temmelig tilfredse med de livsbetingelser, som omgav dem. Hvorfor skulle illegalisterne vente på, at de udnyttede arbejdere blev oplyste med en revolutionær bevidsthed? Hvorfor skulle de [illegalisterne] fortsætte med at

² Illegalisme: Omfavnelsen af kriminalitet som en livsstil gennem f.eks. oprør, tyveri, røveri, mord osv.

leve et liv i undertrykkelse og arbejde sig ihjel, imens de ventede på den fremtidige sociale revolution, som måske aldrig ville ske? De illegalistiske anarkister havde ingen tiltro til arbejderkamp, så beslutningen om at slå igen og røve de rige, det var en ren egoistisk bestræbelse. Stirner ville have kaldt dem »bevidste egoister«, idet de eksproprierede deres liv tilbage til dem selv, og ikke spurgte om lov til at eksistere. De nægtede at være statens og bossernes slaver.

Illegalisterne valgte at stjæle ud fra et be- vidst oprør mod samfundet

Illegalistiske anarkister røvede, skød, stak, forfalskede og brandstiftede sig gennem Europa, men hovedsageligt i Frankrig, Belgien og Italien. Der var skudoprør med pansere.

Lange fængselsstraffe og henrettelser. En sådan gruppe bestående af illegalistiske anarkister blev på udødeliggørende vis benævnt »Bonnotbanden«.

Raymond Callemin blev født i Belgien, tidligere socialist, som blev anarkist efter at være blevet desillusioneret i mødet med det belgiske socialistiske partis reformisme. Indflyeret af anarkisme forlod Raymond socialistpartiet sammen med Victor Serge og Jean De Boe, som ligeledes var skuffet over socialisternes parlamentariske politikker. Sammen udgav de en individualistisk anarkistisk avis ved navn »Le Revolte«, som var aldeles fjendtlig indstillet overfor fagforeninger og politiske partier, og talte for konstant oprør mod borgerskabet [bourgeoisiet].

Octave Garnier, på flugt fra den franske stat – han flygtede til Belgien for at undgå at blive indrulleret i hæren – havde allerede begået adskillige ekspropriationer mod de rige gennem indbrud, og han havde siddet i fængsel. Han startede som syndikalist, men der gik ikke lang tid før han udviklede

en afsky for fagforeningslederne og deres flirten med bosserne, som udnyttede og manipulerede arbejderne for egen vindings skyld. Derpå indtog han en plads hos anarkisterne. Ved ikke at være i stand til at arbejde med det, han selv ønskede, og i stedet indtage usle jobs, og også på den måde være tvunget til at være en lønslave, blev han en dedikeret illegalist for at kunne leve.

De fire anarkister var i begyndelsen af tyverne, og de fandt hinanden gennem overlappende, anarkistiske cirkler i Belgien. De delte et had til de rige og deres undertrykkelses-system. Raymond og Octave udførte mange indbrud sammen, og de forsøgte sig med møntfalskning. Victor Serge skrev artikler for *Le Revolte* og skabte en masse opmærksomhed rettet mod ham selv fra den belgiske stat. Fordi han var en flygtning i Belgium fra barnsben, så blev han smidt ud for at være en farlig subversiv. Han tog til Frankrig og startede et libertært fællesskab sammen med andre anarkister. Noget tid efter fulgte en nu eftersøgt

Octave Garnier, sammen med Raymond, efter Victor til Frankrig,

I Frankrig mødte de Jules Bonnot, som var på flugt. Jules var i sine tidlige trediver, og tidligere soldat. Politiet eftersøgte ham for et mord, som i virkeligheden var et uintentionelt drab på en kammerat. Idet Jules havde megen erfaring med at udøve ekspropriation, og med stor succes, tilbød han Octave og Raymond at udføre et stort røveri. De to accepterede glædeligt Jules' tilbud, fordi de var trætte af ikke at lave så mange penge som de ønskede fra indbruddene og falsknerierne, når de nu risikerede så meget uden et tilsvarende udbytte. De tre planlagde, sammen med en fjerde anarkist ved navn Eugène Dieudonné, at røve en pengetransport, som skulle aflevere penge til en bank. De startede med at stjæle en bil med høj ydeevne fra et boligkvarter i udkanten af Paris.

Jules havde lært at køre bil i hæren, så han skulle være

chaufføren. Raymond, Octave og Eugéné ville så røve pengetransporten. Så den 21. december 1911 i fuldt dagslys røvede de transporten, truede sikkerhedsvagten, og Octave og Raymonds opgave var, at tage pengene fra transporten. Octave beordrede vagten at overlevere kufferten. Raymond tog fat i kufferten og ville løbe til bilen, men vagten ville ikke give slip, så Octave skød ham to gange i brystet (han blev hårdt såret, men overlevede). De tog flugten i bilen ved at skyde gennem Paris' gader. Det var første gang nogensinde, at en bil blev brugt i et væbnet røveri i Frankrig, og derfor blev de i pressen benævnt »bilbanditterne«.

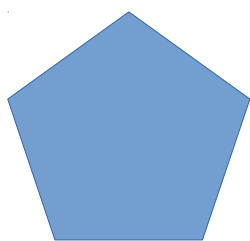
Udbyttet fra røveriet var 5.000 francs [200-250.000 kr. i nutidspenge], hvilket de ikke var tilfredse med. De forventede at have eksproprieret meget mere. Få dage efter røveriet af pengetransporten brød de ind i en våbenbutik og stjal mange våben, herunder kraftige rifler. Den 2. januar 1912 brød de ind hos en rigmand, og dræbte ham og hans husholderske i processen,

hvor de slap afsted med 30.000 franc. Snart flygtede de til Belgien, udførte flere røverier og skød tre pansere på deres vej. Så tilbage til Paris for at røve endnu en bank, men denne gang ville de røve selve banken. Under røveriet skød de tre bankassistenter. Efter røveriet blev en dusør på 700.000 franc sat på anarkisternes hoveder, og Société Générale som var banken de røvede lagde 100.000 franc oveni.

Der er en rodfæstet nihilisme, egoisme og anti-reformisme indenfor illegalistisk praksis med dens fortsættelse i dag, med grupper såsom *Conspiracy of Cells of Fire*, *Informal Anarchist Federation* / *International Revolutionary Front*, og individer såsom den chilenske Anarcho-nihilist Sebastian Oversluij som blev dræbt i forsøget på at ekspropriere en bank, og Mauricio Morales, som døde, da en bombe, han transporterede i sin rygsæk, eksploderede utidigt.

Det moderne oprørske anarki har også en direkte forbindelse til denne gren af anarkistisk

historie. Mange af hovedkomponenterne af både ide og praksis, som udgør illegalisme og individualistisk reclamation (som inkluderer handlingspropaganda, som er individuel direkte aktion mod borgerskabet, deres ejendom og beskyttere, f.eks. pansere, fangevogtere og dommere, i håbet om at det vil inspirere andre til at handle på samme måde; anti-organisatorisk i form af individuelt oprør, affinitetsgrupper og uformel organisering; og en ekstrem afsmag for venstrefløjen og dens reformistisk taktikker) findes også i forskellige »grene« af oprørske anarkisme i dag.

Det som blev kaldt »Bonnotbanden« af presse og pansere, det var en affinitetsgruppe.

Jules Bonnot var ikke en leder af gruppen, for der var ingen leder. De individer, som udgjorde de forskellige affinitetsgrupper, der udførte de såkaldte forbrydelser var brændemærket med navnet »Bonnotbanden«, de var ikke andet end individer med samme mål, som kom sammen for at udføre aktioner. Den franske stat brugte navnet for at kendetegne enhver anarkist, som havde en eller anden association med nogen af de såkaldte forbrydelser.

Den 30. marts 1912 blev André Soudy (en anarkist som tog del i nogle af gruppens røverier) nappet af panserne. Få dage senere blev Édouard Carouy – en anden anarkist, som var involveret i nogle af røverierne – anholdt. Den 7. april kom turen til Raymond Callemin. Ved udgangen af april var 28 anarkister blevet arresteret i forbindelse med »Bonnotbanden«. Den 28. april fandt panserne frem til, hvor Jules Bonnot gemte sig i Paris. 500 bevæbnede betjente omringede huset. Jules nægtede at overgive sig og et skudopgør

fulgte derpå. Efter i timevis at have udvekslet skud detonerede politiet en bombe ved hovedindgangen til huset. Da de stormede huset fandt de Jules rullet ind i en madras, hvorfra han fortsat skød på dem. Han blev ramt af skud i hovedet og døde senere af sine skader på hospitalet.

Den 14. maj fandt politiet frem til Octave Garnier og Rene Valet (endnu et medlem af gruppen). 300 betjente og 800 soldater omringede bygningen. Ligesom Bonnet nægtede de to at overgive sig. Belejringen varede i flere timer, så politiet endte med at sprænge en bombe som ødelagde en del af huset og dræbte Octave. Rene blev hårdt såret og skød fortsat mod panserne. Han døde kort tid efter.

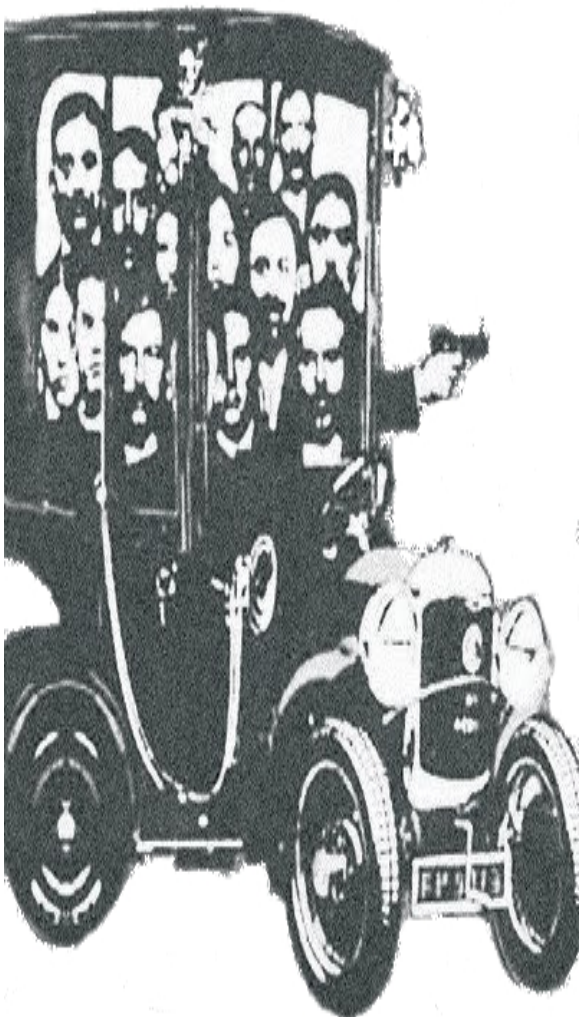
Den 3. februar 1913 blev Raymond Callemin, ligesom mange andre anarkister, inklusiv Victor Serge, slæbt for retten af den franske stat. Skønt Raymond rent faktisk havde udført mange af røverierne og skuddræbt en bank-assistent, så havde mange andre anklagede ikke noget som helst at gøre med den

såkaldte kriminalitet, som blev attribueret »Bonnotbanden«. Den franske stat tørstede efter hævn, og derfor nedskød, sprængte, henrettede, fængslede og exilerede [deportererede] den mange anarkister. Den 21. april 1913 blev Raymond Callemin, Étienne Monier og André Soudy henrettet ved guillotine. Mange af deres medanklagede blev idømt lange fængsels-straffe og sendt til franske straffekolonier.

Denne hævnpraksis udført af stater, udføres stadigvæk den dag i dag med Scripta Manent retssagerne i Italien, som er direkte relateret til et voldeligt overfald på en chef for en atomkraftvirksomhed, begået af de individualistiske anarkister Alfredo Cospito og Nicola Gia, samt andre oprørske handlinger. Og det undertrykkende sagskompleks i Rusland mod anarkister, antifascister, og FSB's (Federal Security Service) fabrikerede »Network«-organisation. Som hævn detonerede Anarcho-communist Mikhail Zhlobitsky sidste oktober en bombe i FSB's regionale hovedkvarter i Arkhangelsk, og døde i pro-

cessen. Derpå udførte FSB nu en ny runde af repression mod anarkister; anholdelser, forhør, og falske anklager som pay-back for angrebet.

Den 22. marts 2019 udførte en celle fra *Informal Anarchist Federation* ved navn 'FAI/ FRI Revenge Faction – Mikhail Zhlobitsky', et grenat-angreb mod den russiske ambassade i Athen som hævn for repressionen, der udføres af den russiske stat mod anarkister.

Det spiller ingen rolle, hvilken strøm af anarkisme et individ følger, så snart det er subversivt i konflikt med hvilken som helst autoritet, som forsøger at underkue individets autonomi. Den igangværende krig mod det industrielle kapitalistiske samfund har raseret i mere end 200 år, hvilket har kostet mange anarkisters liv, og endnu fleres frihed. Den samme oprørske ånd uden mægling og kompromis i mødet med autoriteterne fortsætter med at strømme i det subversive anarki i dag.